

Ὁ Κριάρης σπανίως καὶ σχεδὸν ποτὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ βίου του, ἰδίᾳ τοῦ πολεμικοῦ, ἔκλαιε, ἢ καὶ ἐδάκρυε.

Καὶ ἰδοὺ ἐν παράδειγμα καθ' ὃ οὔτε καὶ συνεκινήθη.

Ὅταν κατὰ τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκωρῶνους Κρήτης, Μελιδονίῳ τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ υἱὸς του Γεώργιος ὤρμησε διελθὼν διὰ μέσου χιλιάδων σφαιρῶν, ἵνα ἀρπάσῃ τὴν σημαίαν τῶν Τούρκων ἐμπεπηγμένην ἐπ' ἄκρας δώματος, καὶ ὅτι ἐπληγώθη κατὰ τὸ στήθος ἐπικινδύνως κάτωθεν τοῦ δώματος, ὑπὸ τῶν πυροβολούντων Τούρκων ἐκ τῶν ἔσωθεν τῶν οἰκιῶν, ὁ Κ. Κριάρης μαθὼν τοῦτο οὔτε καὶ συνεκινήθη, οὔτε καὶ ἠρώτησεν ἂν ἐτι ζῇ, ἀλλ' εἶπε· «Πάρετέ τονε νὰ μὴ τότε πάρουνε οἱ Τοῦρκοι».

Τὰ τοῦ ἡρώϊκοῦ θίου τοῦ ἀειμνήστου πολεμιστοῦ καὶ ἥρωος Κ. ΚΡΙΑΡΗ, ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκει ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῶν ΒΙΟΓΡΑΦΙΩΝ τοῦ ἔτους τούτου.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Τὸν ἄγνωστον ἐξήτησα, ἀκόμη δὲν τὸν εἶδα,
ἀπέρασ' ἡ νεότης μου μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα·
ὅπου ἂν τὸν ἐξήτησα μοῦ εἶπαν μ' ἕνα στόμα
«ἐκεῖνος, ποῦ ζητεῖς ἐδῶ, δὲν ἐγεννήθ' ἀκόμα.»
Ἄς ἦταν νὰ τὸν εὕρισκα, κ' ἤθελα τοῦ χαρίσει
τὴν εὐτυχίαν τ' οὐρανοῦ κ' ὁ, τ' ἤθελε ζητήσει,
τὰ ὄνειρα, τοὺς πόθους μου, τὸν νοῦν τὴν ποίησίν μου,
τὸ πᾶν, τὸ πᾶν θὰ εἶδον κ' αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μου
καὶ εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν θὰ τοῦ ἐξήσουν μόνον
μὲν μόνον λέξιν ἔρωτος πλασμένην μὲ τὸν πόνον.
Ματαίως τὸν ἐξήτησα αὐτὸν τὸν ἄγνωστόν μου·
ἐνίοτε τὸν ἔβλεπα νάρχεται 'ς τ' ὄνειρόν μου
μὲ λάμπουσιν 'ς τὸ μέτωπον ἄκτινα οὐρανια
καὶ συμπαθῶς μ' ἀτένιζε μὲ Πλάτωνος καρδίαν.
Ἄλλοτε πάλιν ὕψηλὰ 'ς τὸν γαλανὸν αἰθέρα,
τὸν ἔβλεπα 'ς τῆς χαραυγῆς τὸν φωτεινὸν ἀστέρα.
Εἰς τῆς Σελήνης τὴν μαρφὴν θύουσιν εἰς τὰ ὄρη
πολεμιστὴν τὸν ἔβλεπα μὲ τὸ χρυσοῦν του ὄρου.
'Σ τῶν δένδρων τὰ φυλλώματα ἔβλεπον τὴν σκιάν του,
'ς τὴν κατακλίδαν ἤκουον γοργὰ τὰ βήματά του·
ἐνόμιζα πῶς ἤρχετο μὲ τὴν ἀνεμοζάλην
καὶ μὲ παλμούς ἐπρόσμενα, πλὴν ἠπατώμην πάλιν.
Εἰς μελωδίαν μουσικῆς ἤκουον τ' ὄνομά του,
εἰς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοήν τὰ ψυθυρίσματά του.
Παντοῦ, παντοῦ τὸν ἔβλεπα, πλὴν μόνον 'ς τοὺς αἰθέρας,
δὲν τὸν ἐρώτιζε ποτὲ ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας.
Δὲν εἶνε τῆς γῆς κάτοικος ἐκεῖνος, ὅστις δίνει
τὴν εὐτυχίαν τ' οὐρανοῦ, οὔτε ποτὲ ἀφάνει
μεταμέλειος δάκρυον γυνὴ ποτὲ νὰ χύσῃ
οὔτε ποτὲ δὲν λησμονεῖ, αὐ ἀπαξ ἀγαπήσῃ·
Ματαίως τὸν ἐξήτησα δὲν ἐγεννήθ' ἀκόμα·
ἴσως ἐκεῖ θὰ κατοικῇ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.